

Libris RO
Respect pentru oameni și cărți
SALLY GARDNER
Ilustrații de
David Roberts

OPERATIUNEA IEPURĂSUL

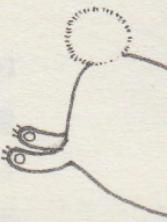

Primul caz al Agenției zânelor detectivi

Ediția a II-a

Traducere din engleză
de Cristina Elena Gogăță

ARTHUR

Daisy și Ronald Dashwood aveau tot ce și-ar fi putut dori o Tânără familie: o casă la marginea orașului, cu arbuști tunși în formă de veverițe, două mașini pe aleea din față, cu numere personalizate – eai și EL2, un teren de tenis, o mică piscină, o sală de sport. Ba aveau chiar și o casă de vacanță lângă Malaga, în Spania. Dar singurul lucru pe care nici nu-l primiseră de la natură, nici nu reușiseră să-l cumpere era un copil.

Domnișoara Firu, vecina de alături, i-a sugerat lui Daisy cu blândețe că n-ar fi rău să-și pună o dorință.

— O dorință! a izbucnit Daisy Dashwood. Ce cotoroanță neobrăzată! De parcă ar ajunge numai să-ți dorești ceva și gata, și se dă!

— Că bine zici, Dulceață, i-a răspuns soțul. Cel mai sigur e să te încrezi în cifre și în date, nu în bazaconii de dorințe și alte aiureli.

Știa Ronald despre ce vorbește. Doar își făcuse avere ca manager de fonduri de investiții – ce-o mai fi însemnând și asta. Daisy îi dădea dreptate întru

totul. Avea încredere în cardurile ei de credit: silver, gold și platinum.

Casa domnișoarei Firu era o dăărăpănatătură. Adică aşa îi zicea Daisy.

Avea turnulete încovioate, ferestre imense și un farmec pe care casa familiei Dashwood nu l-ar fi putut avea nici într-o mie de ani. Demult, toate pământurile din apropiere fuseseră stăpânite de strămoșii domnișoarei Firu. Puțin câte puțin, moșia asta gigantică fusese ciuntită din cauza datorilor, până când domnișoara Firu a trebuit să vândă și ultimul rest de pământ, rămânându-i numai casa și grădina.

Acum, casa domnișoarei Firu era așezată în mijlocul a trei clădiri tanțoșe și fiecare dintre vecinii ei pricopsiți Tânja după o bucată în plus din grădina aia imensă.

Dintre ei, Ronald Dashwood i-a făcut o ofertă, pe care el a crezut-o nemaipomenit de generoasă, pentru aproape toată grădina. Domnișoarei Firu i-ar mai fi rămas terasa micuță din spate și aleea din față, ca să poată intra în propria-i casă.

— Ce cotoroanță neobrăzată! a exclamat Daisy Dashwood când domnișoara Firu a refuzat oferta. La ce-i trebuie o grădină atât de mare? Si grădiniță de legume? Vai de zilele mele, oare femeia asta n-a auzit de livrări la domiciliu? Te pomenești c-o să ne spună și că n-are computer. Sau televizor!

Respe... Daisy Dashwood avea dreptate în ambele privințe.

Lumea modernă îi cam ocolise pe domnișoara Firu și pe motanul ei, Deranj. Totuși, lumea astă modernă i-a bătut la ușă prin adunătura îngrozitoare de case „directoriale“ răsărîte în jurul ei ca ciupercile după ploaie. Ce-o mai fi însemnând și „directorial“?

Într-o dimineață de vară, soții Dashwood își luau micul dejun, când Daisy a dat cu ochii de un titlu din ziar:

COPIL CONFUNDAT CU O BOMBĂ.

— Ascultă aici, Ronald!

— Ce-i, Dulceață?

— Zice aşa: „În cursul zilei de ieri, aeroportul Stansted a fost închis între orele 10:00 și 16:00, ceea ce a dus la“ – Daisy s-a oprit – „dez-or-ga-ni-za-re. O cutie pentru pălării în care s-a crezut că era ascuns un dispozitiv explozibil a fost lăsată la intrarea principală în terminal. Andrew Vole, în vîrstă de 46 de ani, șeful brigăzii pirotehnice, a declarat că din interiorul cutiei se auzea un ticăit. Am avut noroc că bebelușul a început să plângă înainte ca noi să efectuăm explozia controlată. După

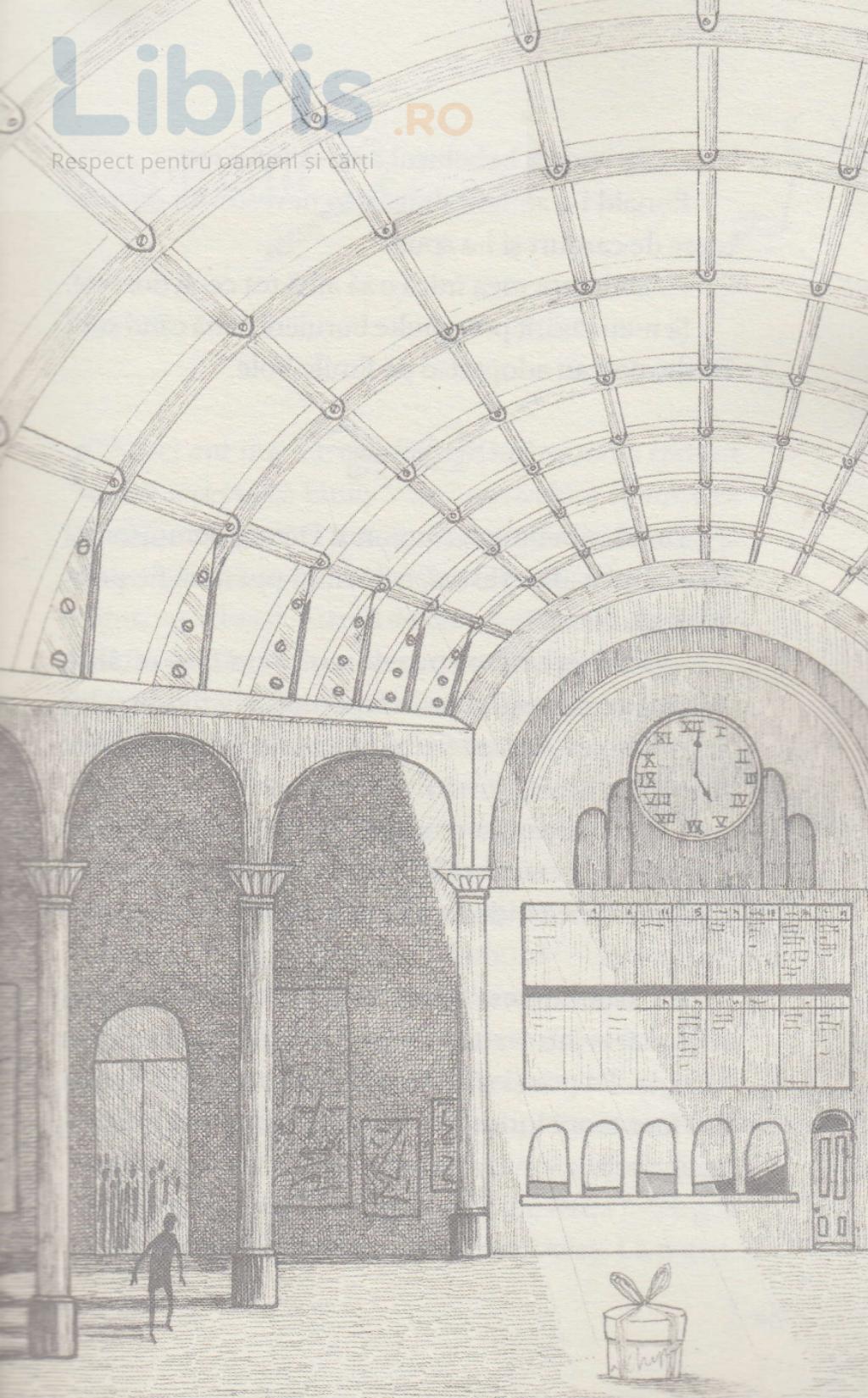
ce s-a deschis capacul cutiei, înăuntru a fost găsită o fetiță de nici trei luni, așezată pe un strat de hârtie de împachetat albastră. Lângă fetiță era un ceas de jucărie cu un cuc care împroșca apă. În prezent, poliția este în căutarea posesoarei cutiei, pe care o suspectează că ar fi mama bebelușului. Reprezentanții poliției au declarat că nu au niciun indiciu cu privire la identitatea femeii, cu excepția numelui imprimat pe cutie – Galanteria lui Emily. Deocamdată, copila se află în plasament la orfelinatul Cherryfield. O soră medicală a numit-o Emily, după cutia pentru pălării, și Vole, după șeful brigăzii pirotehnice.“

Daisy s-a oprit, apoi a zis „Ronald“ cu o voce în care se întrețăiau smiorcăiala și un țipăt ca de păun. Asta era vocea ei specială, de care se folosea când voia ceva scump sau greu de obținut.

— Sunt numai urechi, a zis Ronald, și chiar aşa era.

Avea niște urechi îngrozitor de roșii și de clăpăuge. De fapt, ăsta era primul lucru pe care-l vedea la el.

- Aș vrea... a zis Daisy.
- Eu știu că tu nu vrei *niciodată* nimic, Dulceață, a întrerupt-o Ronald.
- Ei bine, o să fac o excepție de data asta, numai de data asta.
- Foarte bine, a zis Ronald. Ce vrei?

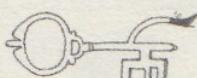
Respect pentru românaștă

Aș vrea ca bebelușul ăsta să fie al meu.

Ronald i-a zâmbit drăgătos nevestei lui devoratoare de carduri și i-a spus:

— Dulceața mea mică o să aibă tot ce-și dorește.

Și n-au răsărit prea multe buruieni până când soții Dashwood au adoptat-o pe Emily Vole.

După cum i-a spus motanul Deranj domnișoarei Firu când a aflat vestea, o dorință poate să fie periculoasă.

— Ai dreptate, a spus domnișoara Firu oftând, în timp ce stăteau într-o după-masă în grădina lor fermecătoare, cu apa fierbând în ceainic. Poate că ar fi fost mai bine să nu-i fi spus nimic.

— Întotdeauna e mai bine aşa, i-a confirmat Deranj. Oamenii, după părerea mea avizată, nu stau să chibzuiască îndeajuns, mai ales când vine vorba de dorințe.

Iar asta cam era adevarat. Lui Daisy Dashwood nici măcar nu i-a trecut prin minte că s-ar putea înfrața. Ea pur și simplu și-a pus o dorință. Ce, nu aşa face toată lumea? Pune-ți o dorință, ce poate fi mai ușor?

Cinci ani mai târziu, Daisy Dashwood a trebuit să accepte că Emily Vole nu era chiar ce voise ea când și-a pus prima și singura dorință. De fapt, ea-și dorise o fetiță cu ochi albaștri, blondă – dacă s-ar fi putut, cu aceeași nuanță de blond-căpșună ca extensiile ei de păr. Necazul era că ochii lui Emily erau prea închiși la culoare ca ea să pară o odraslă adevărată a soților Dashwood. Dar și mai rău decât ochii negri ai lui Emily era părul ei. Era negru tăciune.

Nici măcar Daisy, mândra proprietară a salonului de înfrumusețare Paradisul, n-a fost în stare să îmbunătățească situația. Pur și simplu nu era nicio soluție. Copilul nu se potrivea deloc în paleta de culori a înaintașilor soților Dashwood.

Din fericire, Emily era mai sclipitoare decât un nasture poleit, oricum, mult mai sclipitoare decât părinții ei adoptivi. La numai trei ani, fetița înțelegea că nu era copilul pe care și-l dorise Daisy. La patru,

Respectător de la Libris se obișnuise deja să poarte peruca blondă și lentilele de contact albastre. La cinci, a avut o bănuială vagă despre ce urma să se întâmple, chiar din clipa în care a auzit că Daisy Dashwood era gravidă.

— Vai de mine și de mine! Tripleți! a zis Daisy. Ei bine, acum chiar nu mai avem nevoie de Emily. Oare nu putem să-o trimitem înapoi la orfelinat? Trebuie să am pe undeva chitanță.

— Nu-i chiar aşa, Dulceață, i-a răspuns Ronald, urmărindu-și soția cum scotocea prin geanta ei din piele de crocodil. Aia nu era o chitanță, erau actele de adopție.

— Ei bine, atunci putem să zicem că a fost un fel de repetiție și că nu mai avem nevoie de ea, cum deja avem trei pe drum.

— Asta n-ar da bine, Dulceață.

— Dar nu mă mai descurc, a zis Daisy, ridicându-și mâinile în aer. E prea mult. Ascultă la mine, e prea mult!

— O să existe întotdeauna școlile-internat, i-a venit Ronald în ajutor. Și atunci nu mai trebuie să-o vedem pe nesuferită decât în vacanțe.

Dar și în privința asta dorințele lui Daisy Dashwood de a se descotorosi de Emily s-au cam dus pe apa sămbetei. Școala Wrenworth accepta la internat numai copii de la nouă ani în sus. Iar în locurile care admiteau fete de vîrste mai mici, costul se ridica la cel puțin treisprezece poșete de firmă pe trimestru.

Libris

Respect pentru oameni și cărți

RO

